

Пролог

Той затвори мобилния си телефон и го пхна в джоба на прилепналите джинси. Всичко беше наред. Оставаше много малко. Но чакането беше мъчително. Съвсем неочаквано споменът от единственото му возене на увеселително влакче го връхлетя и хиляди бодлички пронизаха лицето и тялото му – беше на осем години, заклещен в тресящата се количка, вцепенен от ужас, който се засилваше с бавното и безмилостно изкачване към небосклона.

Разтърси глава, за да се отърве от спомена, сграбчи дългата си кестенява коса и я засука на опашка. Задържа я на тила и се опита да диша бавно. В никакъв случай не биваше да се проваля. Вдигнатите ръце придържаха старата му фланелка и той със задоволство зърна в огледалото над тоалетката змиевидната татуировка върху плоския си мускулест корем.

Отново закрачи по износения мокет в мотелската стая и установи, че ходенето го успокоява. Въпреки нервността крачките му бяха плавни. Сновеше напред-назад и премисляше плана за евентуални пропуски. Всичко беше точно. Не можеше да стане гаф. Не биваше да стане гаф. Спря и огледа мъждиво осветената стая. Силно казано „стая“, защото по-скоро приличаше на голяма кутия с легло. Погледът му попадна на ключа на стената. Щракна го ей така, само

за да прави нещо. Погледна нагоре и видя мръсния вентилатор. От възкиселата застояла миризма на цигари можеше да съди, че не е работил от много години. Петната от неизвестен произход по стените вероятно бяха по-стари и от него. Беше му интересно да оглежда стаята. Не го дразнеха нито петната, нито гадната миризма на разложение, нито безнадеждността на това затънтено място. Не беше кой знае колко по-лошо от многото други места, в които бе живял през седемнайсетте си години.

Вместо да го потиска, грозната стая го караше да се чувства като победител. Тя беше отражение на света, в който се бе родил и който най-сетне напускаше... завинаги. За пръв път в своя живот, който за малко да завърши в ръцете на една дрогирана отрепка, докато така наречената му майка се друсаше в съседната стая, той владееше положението. Замисли се за това как щеше да умре малко след раждането си – не че изобицо си спомняше този момент, тъй като тогава беше бебе на два месеца. Знаеше за случая от няколкото изречения в доклада на социалните грижи, които успя да прочете набързо в един от многото приемни домове, където се „грижеше“ за него през последните шестнайсетина години. Както винаги, това го накара да се замисли дали майка му още е жива. Този път обаче чувството беше друго. Вместо обичайната безнадеждна тъпа болка и гняв той почувства сила. Силата да избира. Сега можеше да я намери... Ако искаше. Да я намери и да ѝ покаже, че детето, за което не е дала пет пари, докато се е друсала, е успяло. И то много.

Само след няколко минути щеше да каже сбогом на пропадналото момче, което живееше на ръба. Спря да крачи, отпусна ръце и погледна през мръсния прозорец, предвкушвайки удоволствието да притежава тези проклетни пари. Искаше да покаже среден пръст на

всички приемни семейства, за които не беше нищо повече от източник на долари, на всички задници, които бе търпял само заради храната и подслона. А ако решише да намери майка си, щеше да отиде при нея със страхотен подарък – рокля или бижу. За да я накара да съжалява за годините, през които го е изоставила. Щеше да ѝ даде подаръка в красиво опакована кутия. Опита се да си представи изражението ѝ, но не се получи. Единствената избледняла снимка, която имаше, беше правена, когато не бе навършил и година – на нея се виждаше само контурът на дългата ѝ кестенява коса. И въпреки това мисълта да играе ролята на туззар го въодушевяваше. За миг дори си позволи да помечтае как майка му наистина го обича.

Почукването го сепна и върна в действителността. Преглътна, с усилие си пое дъх и тръгна към вратата. Усети, че ръцете му треперят, и трескаво ги потърка в бедрата си. Докато отваряше, бавно издиша и се опита да придаде спокоен израз на лицето си.

– Здравсти – каза той и направи път на човека на прага. – Защо се забави толкова?

– Загубих представа за времето, извинявай.

– Всичко ли носиш? – предпазливо попита момчето.

Човекът кимна. Момчето се усмихна и затвори вратата.

1

– Виновен? Вече произнесоха присъдата? Че как толкова бързо? – възкликна Джейк, недоумяващо клатейки глава.

Засмях се и кимнах.

– Невероятно. Четирийсет и пет минути за вземане на решение след тримесечен процес. Помислих си, че секретарката се шегува, когато се обади и каза да се върна в съда. Май това е най-бързо спечеленото ми дело за предумишлено убийство.

– Много яко, сестро! Не е истина! – заяви Тони и се тръшна на стола срещу бюрото ми. Тя говореше на жаргон само когато се шегуваше.

– Сестрата им разказа играта! – отбелязах аз.

Тони ме погледна извисоко.

– Не се дуй, мила ми Снежанке! – Пресегна се за чашата на перваза, която винаги пазех за нея.

Повдигнах вежди и казах:

– Избирай – или ще говориш уважително и ще получиш питие, или ще стоиш жадна.

Тони погледна бутилката „Гленливет“ на бюрото и със стиснати устни помисли какво да отговори. Само след миг подхвърли с усмивка:

– Май долавям презрителни расистки нотки в думите на бялата ми сестра... – После тропна чашата на бюрото и попита: – Е, доволна ли си?

– Не съвсем, но не може всеки път да си идеална, нали?

Извадих леда от миниатюрния хладилник, пуснах няколко кубчета в чашата и щедро ѝ налях.

Тони ми хвърли поглед, който казваше: „И без възгордяване, моля!“, и понечи да вдигне тост.

Погледнах Джейк и посочих бутилката.

– Едно символично?

Джейк беше въздържател, но понякога пийваше за компания. Той кимна с ослепителната си момчешка усмивка, която пленяваше сърцата на съдебните заседатели. Тази комбинация от очила с телени рамки, чуплива кестенява коса и трапчинки беше омагьосваща. Заседателите инстинктивно му се доверяваха. В него имаше нещо ангелско и беше трудно да повярваш, че след колежа е минал през тежкото следване на право, както и че вече седма година работи в прокуратурата. Налях му капка уиски и много вода. После се съсредоточих в моята мярка – едно много голямо без вода.

Тони вдигна чаша.

– За Рейчъл Найт, която счупи рекорда по бърза присъда!

Джейк вдигна чаша и се подсмихна.

– Докато не го подобря!

– Хайде сега и ти! – възкликнах аз.

– Ей го нà! – рече Тони и погледна Джейк с присвити очи. – Почна се, приятел!

Джейк ѝ хвърли усмивка, чукнахме се и отпихме – аз и Тони гаврътнахме големи глътки, а Джейк само близна.

– Делото беше за наркочилърската стрелба в парка „Макартър“, нали? – попита Тони.

Поклатих глава. Тони, Джейк и аз работехме в отдел „Специални дела“, малък елитен екип, който се справяше с най-трудните, заплетени и важни процеси. Тони

беше неуморна и амбициозна като моя милост и Джейк, но не се вживяваше чак толкова. Това бе едно от многото ни различия, благодарение на които намирахме баланс.

Джейк поясни вместо мен:

– Не, това беше делото срещу мъжа, който отровил жена си, а после я хвърлил от скалата в Палос Вердес.

Тони помисли за миг и рече:

– О, „трудното“ дело! Тялото някъде в океана и липса на доказателство с какво точно е била убита...

Кимнах с усмивка, а Тони се засмя:

– Доказателствата са за лигльовците. Ти си моята героиня!

Тя вдигна чаша, аз свих рамене и вдигнах моята.

– Имах късмет.

Тони ме изгледа.

– О, недей да скромничиш. Виждала съм каква фурия си. Никой не се скъсва да работи толкова много. – После погледна Джейк и добави: – Освен теб може би. – Отпи глътка и добави: – Вие двамата сте невероятни, не че не го знаете.

С Джейк разменихме погледи. Тони беше права. Преди две години, веднага след като Джейк беше назначен в „Специални дела“, двамата се сближихме поради работохолизма си. За нас да си прокурор беше не само кариера, а и мисия. Съдбата на жертвите се превръщаше в наша съдба. Стараехме се да компенсираме страданието им със справедливост. По негласно, но напълно взаимно споразумение страстта към работата ни не навлизаше в лични граници – както физически, така и словесни. Рядко обядвахме извън съда, а през вечерите, когато с часове чоплехме делата, дори не помисляхме да идем на ресторант. Тършувахме в бюрото ми за соленки и ги топяхме в горчицата, която Джейк свиваше от снекбара. Нито веднъж не бяхме го-

ворили за живота си извън съда – както преди, така и след като бяхме станали прокурори. Знаех, че този странен обет е по-силен и от пълната ни отдаденост на работата. Споделянето означава взаимност и аз никога не задавах лични въпроси, защото не исках да отговарям на такива. Джейк също се придържаше стриктно към правилата – щом не те питат, не казвай, а ако те питат, отклони въпроса. Благодарение на мълчаливото споразумение за съдържаност се чувствахме удобно, а това не се случваше често в компанията на други хора.

– Да знаеш, че тя е донякъде права, Тони – подсмехна се Джейк. – Имаше късмет със съдия Тайнан.

Тя се засмя и възкликна:

– О, боже! Истински късмет! Много ли пъти се изпусна?

– Е, не беше толкова зле. Казах „задник“ само веднъж – признах аз.

– За теб това е нищо! – заяви с усмивка Тони. – Кога го каза?

– При възраженията. Отгоре на всичко говорех за един от моите свидетели.

Запалех ли се веднъж, не можех да съдържам цветистите си изрази и плащах ли, плащах глоби за неприличен език. Всеки би помислил, че глобите биха ме накарали да коригирам речника си. Но не. Дори имах фонд „Глоби“, за да съм готова.

– Бива си те в гадните реплики – каза Тони. – И какво направи Тайнан?

– Само каза: „Предупреждение!“ – Въздъгнах, отпих и протегнах крака под бюрото. – Хубаво би било все той да е съдията.

– Да бе! – възкликна Джейк. – Ще си изхарчиш фонда на второто дело и ще фалираш на третото.

– Благодаря за доверието!

Джейк сви рамене.

– Само казвам...

Засмях се и го замерих с кламер. Той го сграбчи и погледна часовника на сградата на „Лос Анджелис Таймс“.

– Да му се не види, трябва да изчезвам. До скоро!

Джейк остави чашата си и излезе. Стъпките му отекнаха по коридора.

– Още едно? – попитах Тони и вдигнах бутилката.

Тони поклати глава.

– Не. Стига ми седене тук за днес. Искаш ли да отидем до „Чърч енд Стейт“? Заслужава си да отпразнуваме.

„Чърч енд Стейт“ беше хубав нов ресторант в стария квартал с месарниците – част от непрестанните усилия да се придаде повече изисканост на центъра на Лос Анджелис. Все още беше под въпрос как един ресторант с богата клиентела от висшата класа ще просъществува само на две преки от бедняшкия „Скид Роу“. Погледнах купчината папки на масата. Искаше ми се да го ударя на живот и сега, когато това заплетено дело без труп беше приключило, вероятно можех да си го позволя. Но се бях пооткъснала от предстоящите дела и винаги се паникьосвах малко... всъщност много, ако не ги поглеждах няколко дни поред. Излезех ли с Тони, щях да се изнервя, че не работя. А тя не заслужаваше това.

– Извинявай, мила, но аз....

– Не ми обяснявай, знам. – Тя поклати глава и стана. – Не можеш да отделиш време дори за малко празненство! Шантава работа.

По тона ѝ беше ясно, че не е никак изненадана.

– Може утре вечер да отидем. В „Чърч енд Стейт“ или където кажеш – рекох аз, но по-скоро с надежда, отколкото с убеденост. Не бях сигурна дали ще мога да

прехвърля купчината дела, за да наваксам. Не исках да разочаровам Тони и си обещах да се стегна.

Тя ме погледна и въздъхна.

– Добре, ще се чуем утре. – После метна лаптопа на едното си рамо и чантата на другото. – Тръгвам. Гледай да не киснеш тук до късно. Щом другият маниак и твой другар вече духна, значи и ти можеш да починеш една вечер – заяви тя, кимайки към кабинета на Джейк.

– Да, да. Интересно как така изчезна... – засмях се аз.

– Може би извънземните му началници го изкомандваха да си уреди малко личен живот. А тъй като аз имам личен живот, напускам официално зоната на манияците – усмихна се Тони и тръгна.

– Приятна вечер!

– И на теб! – отговори тя от коридора и театрално прошепна: – Куку такова!

– Чух те! – извиках аз.

– Много важно!

Уморено отпуснах глава на студената кожена облегалка на огромния съдийски стол. Той беше доста голям за малкото ми прокурорско бюро, но аз си го харесвах. Неизвестно откъде, столът се беше появил една вечер в коридора, близо до кабинета ми. Уверих се, че никой не ме вижда, бързо го вкарах вътре и за да не будя подозрения, оставих старото си жалко столче в коридора, далеч от кабинета. Интересно дали столът наистина принадлежеше на някой от съдиите... Тази вероятност ме изпълваше с още по-голяма радост.

Взех делото на върха на купчината, но след петнайсет минути клепачите ми натежаха. Мислех, че ще мога да прегледам поне няколко папки, но както обикновено не бях преценила умората си. Дори уискито не помогна.

Чух как и последните служители си отидоха. Вратата зад тях се затвори и настъпи тишина. Бях уморе-

на, но не ми се прибираще. Това беше любимото ми време – целият прокурорски отдел беше мой. Никакви телефони, никакви приятели, никакви полицаи. Въздъхнах и погледнах през прозореца – удивителна гледка, която никога не ми омръзваше. Уличните светлини мигаха и зигзаговидните очертания на централния офис блестяха на фона на падащия мрак. От осемнайсетия етаж виждах като от наблюдателница главния полицейски участък, сградата на полицейската администрация, културния център „Дороти Чандлър“, а и всички улици между тях. Мисълта за двете чудеса, които ми се случиха, все още ме караше да се усмихвам. Това, че имах кабинет с прозорец, беше невероятно, при това кабинет с изглед, а отгоре на всичко ме преместиха и в „Специални дела“, отдела, за който се борих със зъби и нокти седем години, така че победата беше пълна.

Не че имах нещо против делата за обичайни углавни престъпления в по-малките съдилища във „Ван Найс“ и „Комптън“. През година-две в съдебните зали се явяваха едни и същи обвиняеми и всичко ми беше познато, сякаш бяхме едно семейство. Наистина, твърде странно, ненормално и престъпно семейство и все пак... С две думи не бях нещастна в по-второстепенните съдилища. Но тази работа някак не беше за мен. Щом чух за отдел „Специални дела“ с база в Окръжната прокуратура, веднага поисках да се преместя. Повъзрастните прокурори ме предупреждаваха за дългото работно време, за маратонските дела, за обществената бдителност и безспирното напрежение. Не им казах, че точно това ме привлича. А когато започнах работа, се оказа, че е дори по-интересно, отколкото си представях. Почти винаги бях в екип със страхотни полицаи и с най-добрите адвокати – както на обвинението, така и на защитата. Без преувеличение, интензив-

ността на работата ме въодушевяваше. В живота се случва често да постигнем нещо много желано и чак тогава да разберем, че сме се излъгали в очакванията си. Както се казва: „Внимавай какво си пожелаваши.“ Но моят случай не беше такъв. Мечтата ми беше повече от сбъдната и това ме изпълваше с радост поне веднъж на ден.

Опитах се отново да се съсредоточа върху допълнителните доклади – новите данни от миналия месец, но думите се сливаха. Облегнах се с надеждата, че ще се поразсъня, докато гледах пълзящите по главната улица коли. Небето се беше смрачило.

Усетих, че няма да мога да чета повече. Май трябваше да се откажа и да се прибера. Станах, протегнах се и взех от масата до прозореца служебното куфарче. Сложих вътре пет папки – за всеки случай, макар да знаех, че няма да успея да прегледам всичките, грабнах чантата си и палтото от куката на вратата, облякох се и пяхнах ръка в джоба, където беше голямата колкото дланта ми двайсет и две калиброва берета. Ритнах настрани дъсчицата, която държеше вратата отворена, и тръгнах към асансьорите.

По това време не се чакаше много. Почти веднага чух звънчето и – каква радост – дойде празен асансьор. Спускането беше главозамайващо, но това се усещаше само когато беше тихо и спокойно. Кабинката се разтресе и закова на първия етаж и в миг ме обзе приятното чувство на стремглаво приземяване. Не ми се искаше да мисля за сигурността на асансьора, както и за опасността за живота ми.

Вървах през сумрачното фоайе към задния изход и напругах очи, понеже виждах само пред себе си. Откакто се преместих в хотел „Билтмор“ преди около година, ходех и се връщах пеша от работа. Нямаше смисъл да карам половин миля, а и ми беше приятно да вървя, за-

щото можех да мисля на спокойствие. Освен това спестявах от разходите за бензин и за поддръжка на кола. Тя може би ми липсваше само когато се стъмнеше. Центърът на Лос Анджелис се обезлюдява след пет часа, остават само бездомниците. От тях не ме беше толкова страх, колкото от престъпните типове, които се навъртаха наоколо.

Професионално бях наясно с опасностите във всеки район, бях запозната и с фаталните заплахи, които дебнеха на всеки ъгъл. Никога не излизах от къщи или от работа без пистолет. Понякога се притеснявах, че нямам разрешително за него, но както казваше татко: „Подобре да ме съдят, отколкото да ме носят.“ Не бях подавала молба за носене на оръжие, защото се боях, че ще ми откажат. Преди време зетят на един шериф беше стрелял „предупредително“ по комшийски деца заради гърмящия рап в колите им и оттогава бяха затегнали издаването на разрешителни. Откровено казано, с разрешително или не, винаги щях да нося пистолет. С баща като моя, започнах да се уча да стрелям в мига, когато успях да задържа пистолета в двете си треперещи ръце. Стрелях ли, улучвах. Застанах до витрината срещу сградата на „Таймс“ и внимателно огледах паркинга и тротоара. Не видях нищо съмнително, отворих тежката стъклена врата и излязох.

Докато вървах към тротоара, чух вой на сирени, който бързо се усилваше. След миг пожарните бяха съвсем близко. От всички страни пищяха и полицейски коли. Нощта се изпълни с пронизващо напрежение. Чаках нащрек, за да разбера къде ще спрат. Сигналните светлини изгаснаха на около четири пресечки югоизточно от „Билтмор“, близо до квартала с магазинчетата за дрога, заложените къщи с решетки и евтините мотели. Не бях виждала такава масова акция в центъра. За моите „съседни“ – наркомани, сводници,

проститутки и бездомници – обикновено не се налага-
ше мащабна полицейска намеса. Бях любопитна да
разбера какво се е случило. С толкова полицаи наоко-
ло поне нямаше да се страхувам от уличните обир-
джии.